

Arrest

nr. 87 112 van 7 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 april 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. GUL verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R. M. (...) verklaart een Russische staatsburger van Kumik origine te zijn. U werd op (...) te Endirey (Dagestan) geboren. U bent gehuwd met D. M. (...) (o.v. X) en hebt met haar 2 kinderen. Deze verblijven samen met u en uw vrouw in België. U woonde voor uw vlucht naar België in Endirey, Dagestan.

U verklaart dat uw problemen daarin bestaan dat u enerzijds wordt afgeperst door de bosmensen en anderzijds wordt lastiggevallen door de autoriteiten. Vanaf het begin van de zomer van 2010 krijgt u dreigtelefontjes en dreigbriefjes die u vragen geld te betalen. Deze bedreigingen kwamen van

de bosmensen, dat weet u zeker omdat ze dat bij het begin van een telefoontje altijd zeiden of dat aan het begin van een briefje altijd schreven. U betaalde echter nooit. Eind december 2010 wordt u via een telefoontje en briefje gezegd dat u op afspraak moet komen in café Caravan, aan de rand van het dorp. Onderweg hebt u echter autopech. Daardoor komt u 15 à 20 minuten te laat op de plaats van afspraak waar u vaststelt dat een bomauto het café en een deel van een aanpalende winkel heeft opgeblazen. Daarbij zouden drie of vier doden zijn gevallen. De volgende dag, 28 december 2010 wordt u weer opgebeld door de bosmensen, met de boodschap dat u geluk hebt gehad deze keer. In de maanden die volgen krijgt u weer regelmatig – om de week, soms om de twee weken – dreigbriefjes en –telefoontjes die u vragen 1000 dollar van uw winst te betalen. Ook nu hebt u nooit betaald.

Begin december wordt u thuis een convocatie van de politie afgeleverd die u oproept om zich op 20 december 2011 aan te melden voor verhoor. Op 11 december 2011, uw verjaardag, wordt een hoofddoek met een briefje over de muur van uw binnenplaats gesmeten, het is weer een dreigbriefje dat u vraagt te betalen. Op 15 december 2011 vervolgens vindt een huiszoeking van de politie plaats. Geüniformeerde mannen maar zonder legitimatiebewijs doorzoeken uw huis. Een fotograaf in burger neemt foto's. Toevallig komt u die fotograaf enkele dagen later tegen wanneer u bij het parket klacht wil indienen tegen dit illegale politieoptreden. U koopt van hem voor 100 dollar een foto van deze inval en betaalt nog eens 100 dollar opdat hij u op de hoogte zou houden van mogelijke verdere acties. Op 21 december 2011, 's avonds, krijgt u een telefoontje met de mededeling "ze zijn op weg naar jou". U verlaat met uw gezin onmiddellijk uw huis en verbergt zich in de moestuin. Niet lang daarna komen onbekende mannen voorbij die uw huis binnendringen en het laten ontploffen. Wanneer ze weg zijn, loopt u nog even naar binnen in wat overblijft van uw huis, op zoek naar een fototoestel. Uw vrouw neemt een foto van u voor uw kapotte huis en jullie vertrekken. Aan de grote baan liften jullie mee met een vrachtwagen naar Moskou. Jullie komen op 23 december 2011, 's nachts in Moskou aan. Jullie blijven daar een dag in een verlaten fabrieksgebouw en vertrekken de volgende nacht, 24 december 2011. Waar jullie die dag verbleven waren ook zigeuners aanwezig, zij regelden jullie verdere reis en zorgde ook voor de ontwikkeling van de foto van uw kapot huis.

In de laadruimte van een gazelle camionette reisden jullie verder naar België. U hebt nergens iets gemerkt van grenscontrole en kwam hier aan op 28 december 2011. U vroeg nog diezelfde dag asiel.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u vreest voor de algemene bedreiging van uw gezin en uw eigen dood.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw rijbewijs en dat van uw vrouw (1), de geboorteakte van uw dochter (2), de geboorteakte van uw zoon (3), een convocatie van de politie die u oproept te verschijnen op 20 december 2011 (4), uw geboorteakte (5), de geboorteakte van uw vrouw (6) en twee foto's, één van de huiszoeking van 15 december 2011 en één van uzelf voor uw huis dat net daarvoor ontploft is (7).

B. Motivering

U verklaart in geval van terugkeer naar uw land te vrezen voor de algemene bedreiging van uw gezin en uw eigen dood (CGVS, p.13).

Meerdere elementen uit uw dossier maken de door u ingeroepen vrees voor vervolging echter ongeloofwaardig:

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u een aantal van de problemen welke u aanhaalt allerm minst eenduidig aan uw eigen persoon kan linken.

Zo verwijst u naar de moord op Sultan Pasja, de voorzitter van de kolchoz, vermoord in de zomer van 2000, naar wordt verondersteld omwille van zijn samenwerking met rebellen (CGVS, pp.5-6); de moord op G. (...), een vriend die politieagent was, vermoord in 2008 omdat hij weigerde mee te werken met de rebellen (CGVS, p.6) en de moord op uw buurman S. O. (...) vermoord in november 2011 (CGVS, p.6). Niet enkel toont u op geen enkele wijze een verband aan tussen deze verschillende personen – de ene bijvoorbeeld is vermoord omwille van zijn samenwerking met de rebellen, de andere net omdat hij dat weigerde, ... – ook ontbreekt enige verklaring over hoe deze moorden in verband staan met uw persoonlijke problemen met bosmensen en overheid. Uw argumentatie reikt niet verder dan dat het hier om een soort kettinggebeurtenis gaat waarbij eerst de ene wordt omgebracht en dan de andere en het nu uw beurt is (CGVS, p.6). Dit volstaat geenszins, daar u hiermee op geen enkele manier aantoont welke dan wel de gemeenschappelijke factor zou zijn die de verschillende schakels van deze ketting aan elkaar bindt. Bij een appreciatie van de door u geuite vrees, kunnen de vermelde moorden zodoende niet in rekening worden genomen als elementen van de door u beleefde persoonlijke problemen welke daaraan ten grondslag zouden liggen.

Een gelijkaardige bemerking kan worden gemaakt voor wat betreft de aanslag op café Caravan. U kunt niet aannemelijk maken dat de ontploffing, welke volgens uw verklaringen op 27 december 2010 door een autobom zou zijn veroorzaakt (CGVS, pp.6-7), tegen u was gericht. U verklaart weliswaar de volgende dag door bosmensen te zijn opgebeld met de boodschap dat u geluk hebt gehad

(CGVS, p.14), doch kan deze feiten op geen enkele andere wijze in uw asielrelaas inpassen. Het is daarbij bepaald onaannemelijk dat men u in de zomer van 2010 zou beginnen afpersen, vervolgens in december 2010 – wanneer blijkt dat u niet betaalt – een dergelijk zware aanslag tegen u pleegt, om u daarna – wanneer u deze aanslag met veel toeval en geluk overleeft – terug gedurende een jaar met telefoontjes en briefjes te proberen afpersen, echter zonder dat men ooit nog tot actie overgaat om uw blijvende onbereidwilligheid tot betaling alsnog te sanctioneren. Tot twee maal toe wordt u tijdens uw gehoor op het CGVS op deze op zijn minst bizarre gang van zaken gewezen, doch u haalt in uw antwoord enkel uw minieme winstmarges in de zomer en het feit dat ze daarom niet veel konden verwachten aan (CGVS, p.14). Deze verklaring voldoet niet, vermits het feit dat u nog (twee)wekelijks bedreigingen ontving met de eis dat u geld zou betalen, met name 1000 dollar van uw winst (CGVS, p.14), duidelijk aantoont dat ze u nog steeds viseerden en weldegelijk geld van u verlangden. U hebt uw afpersers echter nooit betaald (CGVS, p.14). Uit uw verklaringen blijkt bovendien op geen enkel moment dat u gedurende deze periode uw normale leven niet gewoon hebt verdergezet. Zo was u alleszins begin december 2011 bezig met uw doordeweekse opdracht, het leveren van kippen (CGVS, p.10) en vierde u op 11 december 2011 gewoon met vrienden uw verjaardag bij u huis (CGVS, p.14). In die zin is deze zware aanslag bepaald moeilijk in te passen in het voor het overige opmerkelijk rustige verloop van uw afpersingsprobleem. Dit alles, de onaannemelijkheid van de aanslag in het geheel van de door u verklaarde problemen, evenals het voor het overige weinig actieve karakter van de afpersing doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u in dit kader geuite vrees.

Opmerkelijk is tevens dat u gedurende deze periode van meer dan een jaar waarin u op zeer regelmatige basis wordt bedreigd nooit klacht hebt ingediend tegen de bosmensen (CGVS, p.14), maar wanneer de politie op 15 december 2011 eenmaal bij u langskomt voor een huiszoeking u al onmiddellijk 2 à 3 dagen later naar het parket wilde gaan om aangifte te doen over dit onwetmatige politieoptreden (CGVS, p.16). Eerder in uw gehoor blijkt nochtans dat er voor u maar weinig verschil is tussen bosmensen en politie, de ene zijn illegale bandieten, de andere legale (CGVS, p.13). Verder verklaart u dat in uw streek iemand perfect en helder kan zien dat alles met elkaar verbonden is (CGVS, p.18). Tevens verklaart u dat één van de gemaskerde mannen die op 15 december 2011 aan de huiszoeking deelnam zei dat u bofte dat u daar niet aanwezig was op die plaats op 27 december vorig jaar (CGVS, p.19). Op grond daarvan zou men inderdaad kunnen veronderstellen dat politie en bosmensen onder één hoedje spelen. Dat u, gegeven deze context, na het politieoptreden wel de moed hebt om hiertegen stappen te ondernemen en tegen de bedreigingen van uw afpersers niet, is bepaald moeilijk te begrijpen. Deze ongerijmdheid doet bijkomende afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw daaruit volgende vrees.

Vervolgens kan worden vastgesteld dat uw relaas op een aantal punten duidelijke tegenstrijdigheden vertoont met dat van uw vrouw. Zo verklaart u dat uw vrouw op de hoogte was van uw problemen vanaf 27 december 2010 (CGVS, p.13), terwijl uw vrouw stelt dat ze over dit alles pas op het einde vernam (CGVS vrouw, p.3). Ze zou pas over uw problemen hebben geweten vanaf 11 december 2011 toen er een hoofddoek met een briefje over de muur werd geworpen (CGVS vrouw, p.3), ze zou pas geweten hebben dat mensen u afpersten en geld van u wilden vanaf 15 december 2011 toen de politie bij u thuis binnenviel (CGVS vrouw, p.3). Wanneer ze geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid en met het feit dat u verklaarde dat ze vanaf 27 december 2010 op de hoogte was van uw problemen, verklaart ze dat u het pas onderweg vertelde, na jullie vertrek (CGVS vrouw, p.3). Daarna stelt ze dan weer plots dat u haar toch al een eerste maal op 27 december 2010 zou hebben verteld dat problemen bestonden (CGVS vrouw, p.3).

In dezelfde zin valt op te merken dat u verklaart één dag lang in Moskou te zijn gebleven, een beetje langer dan 24 uur (CGVS, p.15), daar waar uw vrouw aanvankelijk stelt 's avonds laat in Moskou te zijn toegekomen en bij dageraad te zijn vertrokken, dat jullie maximum zes uur in Moskou zijn gebleven (CGVS vrouw, p.2). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd verklaart uw vrouw dat ze onmiddellijk na jullie aankomst in Moskou samen met de kinderen in slaap is gevallen en pas na aankomst van de Gazelle camionette die u verder zou brengen wakker werd gemaakt en ze dus niet beseftte hoe laat het was (CGVS vrouw, p. 4). Dat uw vrouw 24 uur aan een stuk zou hebben geslapen is niet aannemelijk en neemt niet weg dat ze hierover aanvankelijk niets vertelde, doch dit slechts in haar verdediging aanhaalt eenmaal gewezen op de tegenstrijdigheden tussen jullie beide verklaringen.

Een zelfde onnauwkeurigheid tussen jullie verklaringen kan worden vastgesteld met betrekking tot de camionette waarmee jullie van Moskou naar België reisden. Zo verklaart u dat u tijdens deze reis in twee rekken lag, uw vrouw bovenaan en u onderaan (CGVS, p.11). Uw vrouw echter verklaarde dat jullie de hele weg op zetels zaten (CGVS vrouw, p.5). Opnieuw moet worden vastgesteld dat uw vrouw haar verklaringen bijstuurt van zodra ze op de tegenstrijdigheid tussen haar en uw verklaringen wordt gewezen. Plots heet het dat de zetels eigenlijk geen echte zetels waren maar eigenlijk meer planken en dat ze soms daarboven in een rek sliep en soms beneden zat (CGVS, p.5). Deze bijsturing kan niet verhelpen aan de aanvankelijk vastgestelde tegenstrijdigheid, zeker gezien het niet de

enige tegenstrijdigheid betreft, noch het enige moment waarop uw vrouw haar verklaringen aanpast afhankelijk van wat haar wordt meegedeeld over uw verklaringen. Het samengaan van al deze tegenstrijdigheden doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De verdediging van uw vrouw dat ze vaak data door elkaar haalt wegens meervoudige verdovingen ten gevolge van twee keizersneden (CGVS vrouw, p.3) en de verwijzing van uw advocaat naar de gezondheidstoestand van uw vrouw om te verklaren waarom ze aanvankelijk vaak andere zaken vertelde dan u (CGVS vrouw, p.5) kan niet worden weerhouden. De vermelde gezondheidsproblemen en dat deze als verzachting zouden kunnen worden ingeroepen voor de onnauwkeurigheden in de verklaringen van uw vrouw worden in het kader van uw asielrelaas niet gestaafd met enige medische attesten.

Wat betreft de identiteitsdocumenten die u ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voorlegde (CGVS, p. 8-9), namelijk de geboorteaktes van u, uw vrouw en uw kinderen (2, 3, 5 en 6) – niet uw eigen intern paspoort en dat van uw vrouw, net die zouden in het ontplofte huis zijn achtergebleven (CGVS, p.8) – moet worden vastgesteld dat deze een apostille bevatten overeenkomstig de Conventie van Den Haag van 5 oktober 1961. Zowel de geboorteaktes van u en uw vrouw als deze van uw kinderen bevatten een dergelijke bijlage (CGVS, p.8), allen verstrekt op 11 oktober 2011. Bij uw kinderen valt ook op dat voor hen een internationaal paspoort is aangevraagd, afgeleverd op 25 augustus 2011. Op de geboorteakte van uw zoon is ook duidelijk een stempel van de federale migratiedienst aangebracht, gedateerd op 7 oktober 2011. U stelt niet te weten hoe deze stempels en bijlagen daar komen en dat deze documenten soms werden opgehaald door een medewerker van een dorpsraad. U moest dan geld betalen en bekwam die documenten vervolgens terug zonder enige uitleg. De apostilles en stempels zouden nodig zijn om uw recht op kinderbijslag te verlengen (CGVS, p.9). Deze verklaring is allerminst toereikend. U wordt hier tijdens uw gehoor bij het CGVS op gewezen (CGVS, p.9) doch blijft bij uw verklaringen. De vaagheid en onduidelijkheid met betrekking tot de internationale paspoorten van uw kinderen en de apostilles welke aan uw documenten zijn toegevoegd doet vermoeden dat u hierover niet de waarheid vertelt en bewust informatie achterhoudt. Deze stempels en bijlagen lijken te wijzen op een bewust gepland vertrek uit Dagestan, waarbij u reeds op voorhand de nodige formaliteiten in orde hebt gebracht teneinde uw reis te regelen. Dit ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Waar het gaat over het ontbreken van uw eigen intern paspoort en dat van uw vrouw moet opnieuw worden vastgesteld dat aan uw verklaringen hieromtrent maar moeilijk geloof kan worden gehecht. U verklaart deze te bewaren in de slaapkamer, onder het tapijt, onder de bedden (CGVS, p.8), terwijl de andere, wel voorgelegde documenten, meestal in de handtas van uw vrouw zaten (CGVS, p.8). Dat u uw paspoort normaal gezien niet nodig had en dat uw rijbewijs volstond kan niet worden weerhouden als verklaring waarom net deze essentiële identiteitsdocumenten ontbreken. U stelt immers zelf dat u wanneer u uw dorp verliet uw paspoort wel nodig had (CGVS, p.8). Gezien u als leverancier van kippen en brandstof kan worden verondersteld regelmatig uw dorp te hebben verlaten en u zelf stelt dat u als u onderweg was met goederen en kippen af en toe gestopt werd door de politie (CGVS, p.14) is het moeilijk te begrijpen dat u uw paspoort niet dicht bij u hield en steeds opgeborgen zou hebben op een dergelijk ontoegankelijke plaats of dat u er nergens een kopie zou van hebben bijgehouden (CGVS, p.8). Gezien net deze in de Russische Federatie essentiële identiteitsdocumenten, welke u volgens uw eigen verklaringen dus verondersteld wordt bij te hebben van zodra u uw dorp verliet, ontbreken, ontstaat het vermoeden dat u deze documenten bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie elders in Rusland of de recente aanvraag van een internationaal paspoort verborgen te houden. Er dient dan ook zwaar te worden getild aan deze vastgestelde afwezigheid van originele identiteitsdocumenten.

De convocatie van de politie welke u voorlegt en die u oproept te verschijnen op 20 december 2011 (4) vermeldt niet in welke hoedanigheid u wordt opgeroepen, noch waarom. Zelf hebt u ook geen idee waarom u wordt opgeroepen (CGVS, p.9). U verklaart enkel dat de meesten worden opgeroepen omwille van hun samenwerking met de boscsmensen of net om in samenwerking met de politie te komen (CGVS, p.10). Deze verklaring betreft echter een algemeenheid welke niets zegt over uw specifieke situatie. Verder stelt u dat uw problemen met de politie volgens u gebaseerd zijn op het feit dat u hen geld moet betalen, immers in uw streek is alles met elkaar verbonden (CGVS, p.18). U kunt deze bewering echter niet hard maken. Genomen dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds ernstig ondermijnd blijkt door meerdere onaanvaardigheden, ongerijmdheden dan wel tegenstrijdigheden, betrekking hebbend op de kern van uw asielrelaas, moet worden vastgesteld dat de voorgelegde convocatie niet in staat is aan deze gebreken te verhelpen. Als dusdanig is ze niet in staat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

Wat betreft de foto's (7) van de huiszoeking en van u zelf staande voor u net daarvoor ontplofte huis, moet worden opgemerkt dat foto's niet in het minst garantie bieden met betrekking tot de

authenticiteit van wat er op wordt afgebeeld. Ook deze kunnen als dusdanig niet verhelpen aan de vastgestelde gebreken in uw asielrelaas.

Voor de volledigheid dient nog te worden opgemerkt dat ook aan uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg geen geloof kan worden gehecht. Niet enkel zijn er de reeds aangestipte tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw vrouw betreffende uw verblijf in Moskou en waar u juist in de Gazelle camionette zat, is er het leugenachtig karakter van uw verklaringen omtrent de apostilles welke aan de geboorteaktes zijn toegevoegd en is er het ontbreken van jullie interne paspoorten, ook kunnen vragen worden gesteld bij uw verklaringen betreffende uw inreis in de EU/Schengenzone. U verklaart helemaal niets te hebben gemerkt van grenscontroles (CGVS, p.11). Ook zou u geen specifieke afspraken hebben gemaakt met de chauffeurs, enkel zeiden ze u stil te blijven en te zwijgen, jullie fluisterden onder elkaar (CGVS, p.11). Er werd u niet gezegd wanneer u specifiek aan de grens kwam (CGVS, p.11). Dat de smokkelaars het risico durven nemen om met vier personen gewoon achteraan in hun camionette – waaronder twee kinderen van vijf - en nog geen jaar oud, van wie het stil zijn dus soms nog bepaald moeilijk bewust onder controle te houden is – de grens over te steken zonder enige specifieke afspraak (al is het maar om op dat moment echt extra stil te zijn) is moeilijk te geloven. Vermits het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/ passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, kunnen ook aan deze verklaringen geen geloof worden gehecht. Uw verdediging dat de camionette misschien geïsoleerd was (CGVS, p.11) wordt hier niet weerhouden daar het hier om een loutere veronderstelling van uwentwege gaat. Dit alles doet vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, -wijze en –doel evenals over de documenten welke u daarvoor hebt gebruikt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De drie internetartikels betreffende een treffen tussen politie en rebellen in uw dorp Endirey (8) en de algemene situatie in Dagestan (9, 10) welke neergelegd werden door uw advocaat, kunnen uw verklaringen evenmin staven. Ze bevatten enkel algemene informatie aangaande de situatie in Dagestan. Er kan geen verband met uw persoonlijk asielrelaas worden aantoonend. Deze artikels bevatten daarenboven geen informatie die vermag bovenstaande appreciatie van de veiligheidstoestand in Dagestan door het Commissariaat-generaal te wijzigen of te weerleggen.

De overige door u voorgelegde stukken zijn niet van dien aard dat ze aan bovenstaande bemerkingen iets kunnen veranderen. Uw rijbewijs en dat van uw vrouw (1) bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot jullie identiteit doch niet inzake de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van

eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op de asielaanvraag van haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en van de motiveringsplicht, voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen halen tevens aan dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout en van machtsoverschrijding.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreft de vaststelling de door eerste verzoekende partij vermelde moorden niet in rekening kunnen worden genomen als elementen van de door haar beleefde persoonlijke problemen welke daaraan ten grondslag zouden liggen, wensen verzoekende partijen te verduidelijken dat S. P. “werd vermoord omdat hij eerst werd afgeperst, waarna hij werd vermoord”, dat de politieagent G. werd vermoord omdat hij niet met de maffia had meegewerkt en dat haar buurman S. O. werd vermoord nadat hij geweigerd had als spion voor de maffia/bosmensen te werken. Eerste verzoekende partij voegt hieraan toe dat zij zelf ook gevisieerd werd omwille van de niet-samenwerking en niet-betaling van de geëiste geldsommen.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met bovenstaande argumentatie nog steeds niet aantonen wat nu de gemeenschappelijke factor zou zijn die de verschillende gebeurtenissen aan elkaar kan linken. Verzoekende partijen maken middels deze zeer algemene en vage uitleg over de redenen

waarom aangaande personen vermoord werden, niet duidelijk waarom deze losstaande feiten in verband zouden staan met de voorgehouden persoonlijke problemen van eerste verzoekende partij met de bosmensen en met de overheid. Deze elementen kunnen dan ook niet als een bewijs in acht worden genomen voor de eigen asielproblematiek van eerste verzoekende partij. De Raad merkt in dit verband volledigheidshalve op dat men eveneens de overige motieven van de bestreden beslissingen in acht dient te nemen. Uit het geheel van deze motieven – waaronder de flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij en die van haar echtgenote – kan worden besloten dat aan hun voorgehouden problemen hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht.

2.2.4.1. Inzake de bemerkingen van verwerende partij met betrekking tot de aanslag op café Caravan, affirmeren verzoekende partijen dat café Caravan op 27 december 2010 werd gebombardeerd en dat eerste verzoekende partij daarna een telefoon heeft gehad van de bosmensen die haar zeiden dat zij er deze keer goed van afgekomen was. Ook bevestigen verzoekende partijen de verklaring van eerste verzoekende partij dat de bosmensen haar na de ontploffing gedurende één jaar enkel via de telefoon en via brieven hebben bedreigd. Verzoekende partijen stellen dat zij hier geen verklaring voor kunnen aanreiken, aangezien zij zelf niet weten waarom de vervolgers van eerste verzoekende partij op die wijze te werk zijn gegaan.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat, waar verzoekende partijen de eerder gedane verklaringen bevestigen in hun verzoekschrift, het louter herhalen van de voorgehouden gebeurtenissen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Verzoekende partijen dienen hiertoe concrete argumenten aan te brengen. Waar verzoekende partijen aangeven dat zij geen verklaring kunnen geven voor de bizarre gang van zaken omdat zij de redenen waarom de vervolgers van eerste verzoekende partij op die manier te werk zijn gegaan niet kunnen weten, is de Raad van oordeel dat dergelijke uitleg niet afdoende is. De Raad verwijst naar de motivering van verwerende partij dat het zeer onaannemelijk is dat men eerste verzoekende partij in de zomer van 2010 zou beginnen afpersen, dat men vervolgens in december 2010 – wanneer blijkt dat eerste verzoekende partij niet betaalt – een dergelijk zware aanslag tegen haar pleegt, om haar daarna – wanneer blijkt dat eerste verzoekende partij deze aanslag heel toevallig overleeft – haar terug gedurende een jaar te bedreigen, zonder dat men ooit nog tot actie overgaat om haar blijvende onbereidwilligheid tot betaling alsnog te sanctioneren. De loutere opmerking dat verzoekende partijen zelf ook niet weten waarom zij zo te werk zijn gegaan, neemt niet weg dat deze afpersingtactiek als uiterst onaannemelijk dient te worden beschouwd, hetgeen onvermijdelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze beweerde gebeurtenissen. Verzoekende partijen verklaren hier ook niet mee waarom eerste verzoekende partij, hoewel die gedurende een lange periode op intensieve wijze werd gevisieerd en hoewel er reeds een aanslag op diens leven zou zijn gepleegd, haar normale leven gewoon heeft verdergezet, hetgeen moeilijk in overeenstemming te brengen valt met diens voorgehouden vrees voor vervolging. De Raad merkt eveneens op dat de door hen verschaftte uitleg niet strookt met hetgeen eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard. Wanneer tijdens het interview wordt opgemerkt dat het toch vreemd is dat men in december 2010 een café heeft laten ontploffen om haar te vermoorden, terwijl zij in het jaar daarna gewoon weer bedreigingen krijgt zonder verdere gevolgen, antwoordt eerste verzoekende partij immers het volgende: *“Omdat ze perfect op de hoogte zijn van de recente ontwikkelingen van je zaak. In de zomer is een minder gunstige periode qua winst, de zaak is dan ook niet zo winstgevend, bij het begin van de winter begint mijn seizoen en ze beseften dat de gepaste periode nog niet was begonnen”* (administratief dossier, stuk 4a, gehoorverslag CGVS van 12 maart 2012, p. 14). Het is duidelijk dat dergelijke verklaring niet te rijmen valt met de uitleg die verzoekende partijen verschaffen in hun verzoekschrift. Op basis van het voorgaande, concludeert de Raad dat verwerende partij met recht stelde dat de onaannemelijkheid van de aanslag in het geheel van de door verzoekende partijen verklaarde problemen, evenals het voor het overige weinig actieve karakter van de afpersing, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen geuite vrees.

2.2.5.1. Betreffende de vaststelling dat het opmerkelijk is dat eerste verzoekende partij gedurende de periode van meer dan een jaar waarin zij op zeer regelmatige basis wordt bedreigd nooit klacht heeft ingediend tegen de bosmensen, maar dat zij, wanneer de politie op 15 december 2011 eenmaal bij haar langskomt voor een huiszoeking, onmiddellijk twee à drie dagen later naar het parket wilde gaan om aangifte te doen, leggen verzoekende partijen uit dat eerste verzoekende partij er reeds aan had gedacht om tegen de bosmensen klacht neer te leggen, maar dat zij, aangezien de politie samenwerkt met de bosmensen, vreesde nog meer problemen te krijgen. De hele situatie werd echter onhoudbaar toen de politie samen met de rebellen hun huis binnenkwamen en heel het gezin bedreigden. Verzoekende partijen lichten toe dat eerste verzoekende partij inderdaad niet de bosmensen maar de

politie heeft aangeklaagd *“om reden dat hij zo trachtte de autoriteiten in schakelen voor haar eigen personeel, terwijl de bosmensen niet zichtbaar zijn en geen officiële positie bekleden”*.

2.2.5.2. De Raad duidt erop dat in de bestreden beslissingen gesteld wordt dat eerste verzoekende partij elementen aanhaalt op grond waarvan men kan veronderstellen dat de politie en de bosmensen onder één hoedje spelen. Dat eerste verzoekende partij, gegeven deze context, na het politieoptreden wel de moed heeft om hiertegen stappen te ondernemen, terwijl zij nooit klacht heeft ingediend tegen de bosmensen, doet volgens verwerende partij afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat eerste verzoekende partij klacht heeft ingediend tegen de politie, nadat de politie *“samen met de rebellen”* zijn binnengevallen in haar huis, merkt de Raad op dat zulke uitleg het ongeloofwaardige karakter van de verklaringen van verzoekende partijen nog versterkt. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat eerste verzoekende partij nooit eerder melding heeft gemaakt van het feit dat de rebellen aanwezig waren tijdens de huiszoeking, hetgeen op zich ook al een absurde bewering is. Ten tweede maken verzoekende partijen het middels dergelijke uitleg nog minder aannemelijk waarom eerste verzoekende partij slechts klacht zou hebben neergelegd tegen de politie en niet tegen de bosmensen, van wie zij met zekerheid wist dat die haar al gedurende een lange periode op regelmatige basis probeerden af te persen. Dat eerste verzoekende partij enkel klacht zou hebben neergelegd tegen de politieagenten omdat zij, in tegenstelling tot de bosmensen, *“zichtbaar”* zijn en een officiële positie bekleden, betreft een uitleg waarvan de Raad, gelet op het voorgaande, de logica niet van kan inzien.

2.2.6.1. Wat betreft de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partij en die van haar vrouw over hoe lang zij in Moskou zijn gebleven, halen verzoekende partijen ter vergoelijking aan dat tweede verzoekende partij recent onder een keizersnede was bevallen en dat zij zich niet uitgerust voelde. Het is dan ook niet onwaarschijnlijk dat tweede verzoekende partij lang heeft geslapen en dat zij zich niet erg bewust was van tijd en ruimte, zo stellen verzoekende partijen.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat tweede verzoekende partij op 10 mei 2011 van hun zoon was bevallen (administratief dossier, stuk 11, deel 3), terwijl hun verblijf in Moskou dateert van eind december 2011. Hun verweer dat het aannemelijk is dat tweede verzoekende partij zo lang zou hebben geslapen omdat zij recent onder een keizersnede was bevallen, is dan ook niet ernstig te nemen. De Raad wijst verder op de in de bestreden beslissingen vermelde vaststelling dat verzoekende partijen elkaar flagrant tegenspreken met betrekking tot het moment waarop tweede verzoekende partij door haar man op de hoogte werd gebracht van zijn problemen en dat hun onderlinge verklaringen met betrekking tot de camionette waarmee zij van Moskou naar België reisden evenmin met elkaar te rijmen vallen. Verwerende partij merkt eveneens op dat tweede verzoekende partij, telkens wanneer zij op het gehoor geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheden, haar verklaringen bijstuurt, hetgeen niet volstaat om de aanvankelijk vastgestelde tegenstrijdigheden goed te praten. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, buiten de vermelding dat tweede verzoekende partij recent was bevallen onder een keizersnede, waardoor zij zich niet erg bewust was van tijd en ruimte – een argument dat door de Raad niet kan worden aanvaard – verder geen specifiek verweer aanbrengen in hun verzoekschrift met betrekking tot deze onderlinge tegenstrijdigheden. Al deze incoherenties veroorzaken de verdere teloorgang van de geloofwaardigheid van hun asielrelaas, besluit de Raad.

2.2.7.1. Daar waar verwerende partij vaststelt dat uit de stempels op en de bijlagen aan de identiteitsdocumenten die verzoekende partijen voorlegden op het Commissariaat-generaal kan worden afgeleid dat zij hun vertrek uit Dagestan bewust hebben gepland, wensen verzoekende partijen ten eerste op te merken dat *“inzake de identiteitskaart van hun kinderen, die werd afgestempeld, dit de gewoonlijke gang van zaken is in het dorp van verzoekers”*. Verder bevestigen verzoekende partijen dat hun intern paspoort in rook is opgegaan, bij de ontploffing van hun huis.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat het eerste argument van verzoekende partijen niets toevoegt aan de eerder gedane verklaring van eerste verzoekende partij dat hun documenten soms werden opgehaald door een medewerker van een dorpsraad, dat zij dan geld moesten betalen en dat zij die documenten vervolgens terug bewaarden zonder enige uitleg. Verzoekende partijen kunnen hiermee de vaagheid en onduidelijkheid met betrekking tot de internationale paspoorten van hun kinderen en de apostilles welke aan hun documenten zijn toegevoegd niet wegnemen. Betreft hun bevestiging dat hun interne paspoorten wel degelijk in het ontplofte huis zijn achtergebleven, wijst de Raad erop dat het louter bevestigen van een eerder naar voor gebrachte, niet door verwerende partij aanvaarde, uitleg niet van aard is om de motivering in kwestie alsnog in een ander daglicht te stellen. De Raad schaart zich dan ook achter de conclusie van verwerende partij dat, nu verzoekende partijen net deze in de Russische

Federatie essentiële identiteitsdocumenten, welke zij volgens hun eigen verklaringen bij zich dienden te hebben van zodra zij hun dorp verlieten, niet kunnen voorleggen, het vermoeden ontstaat dat verzoekende partijen deze documenten bewust achterhouden om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie elders in Rusland of de recente aanvraag van een internationaal paspoort verborgen te houden.

2.2.8. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het normaal is dat in de convocatie geen reden/hoedanigheid vermeld wordt, omdat dit pas op het politiebureau wordt uitgelegd, oordeelt de Raad dat zulke uitleg niet wegneemt dat de noodzakelijke informatie die de oproeping zou kunnen linken aan hun voorgehouden asielproblematiek wel degelijk ontbreekt op het document. Nu in de convocatie niet vermeld wordt in welke hoedanigheid eerste verzoekende partij wordt opgeroepen, en evenmin waarom zij wordt opgeroepen, kan ook niet worden ingezien welke bewijswaarde aan dergelijk stuk kan worden gekoppeld. Hierbij dient nog te worden aangestipt dat de geloofwaardigheid van hun asielrelaas hoe dan ook reeds ernstig ondermijnd blijkt door meerdere onaannemelijkheden, ongerijmdheden dan wel tegenstrijdigheden. De Raad wijst er bovendien op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend. Waar verzoekende partijen nog betogen dat de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op onbewezen feiten en beweerd tegenstrijdigheden, zonder daarbij rekening te houden met de essentie van hun relaas, immers, dat de veiligheidssituatie in Dagestan nog altijd niet normaal is en dat de overheid deze niet kan waarborgen, merkt de Raad op dat dergelijk vage en niet uitgewerkte beweringen de conclusie dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht, niet vermogen te weerleggen.

2.2.10. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.*

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.” Verzoekende partijen laten weten niet akkoord te zijn met de motivering dat er sinds 1999 geen open oorlog meer zou

zijn tussen de militairen en de rebellen. Zij merken op dat er wel degelijk nog sprake is van een open oorlog. Er zijn immers ettelijke doden gevallen bij deze aanvallen door de militairen. Ook stellen zij dat de gevechten tussen het Russisch leger en de bosmensen actueel is. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen echter geen objectieve informatie bijbrengen waarmee zij aantonen dat er in Dagestan effectief een open oorlog aan de gang is en er bijgevolg sprake is van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Dat er nog steeds gevechtshandelingen plaatsvinden in Dagestan wordt door verwerende partij niet ontkent. De motivering dat deze handelingen een sterk gericht karakter vertonen wordt door verzoekende partijen evenwel op generlei wijze, onder verwijzing naar andersluidende informatie dan deze waarop verwerende partij zich steunt en die is toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 12) betwist. Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard of dat verwerende partij met machtsoverschrijding zou hebben gehandeld.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT